

Beste ASSF-Leden,

Afgelopen maandag zijn we met het dispuut teruggekomen van de door jullie mede mogelijk gemaakte lustrumtrip door Nicaragua. Wat hebben we een hoop meegemaakt en indrukken opgedaan! Hier een kort relaas van het hetgeen is meegemaakt door 15 Audumla's in Nicaragua als voorproefje op de ASSF presentatie.

Nadat we op dag 1 vanuit New York op Managua (de hoofdstad van Nicaragua) waren aangekomen, zijn we direct in een busje richting León gestapt. Onderweg viel ons direct één ding op: het contrast met New York, waar we 11 uur vertoefd hadden, was enorm. In Nicaragua lijkt de tijd al tijden stil te staan... Geen enkele vorm van hoogbouw, bijna geen enkele vorm van ontwikkeling.

Onderweg, over een van de weinige asfaltwegen (door Amerikanen enkele tientallen jaren geleden aangelegd), stopten we bij de grootste bakstenen- en dakpannenfabriek van het land. De grootste??? Vroegen wij ons hardop af. Hier werd nog net als 100 jaar geleden alles met de hand gedaan! De ovens zagen eruit alsof ze 100 jaar oud waren en dat was ook zo! Gewoon 3 stenen muurtjes waar een vuurtje in werd gestookt. Hoe kan een bedrijf dat al 100 jaar bestaat geen enkele vorm van ontwikkeling hebben meegemaakt?!! Hier zouden we gedurende de reis hopelijk een antwoord op krijgen.

Verder op weg naar León vertelt onze gids ronduit over de opmerkelijke politieke situatie van het land. Een democratie met een oud-dictator aan de macht.... Een regering met veel te veel ministers en slechts 5,5 miljoen inwoners. Taakomschrijvingen zijn er nauwelijks, wel

vriendschapsbanden met Ortega, de president. Erg bizar om te horen hoe Daniël Ortega toch weer aan de macht is gekomen en hoe hij er voor verantwoordelijk is dat het land stilstaat.

Uiteindelijk komen we in León aan. León is de intellectuele hoofdstad van heel Midden Amerika en heeft de enige openbare Universiteit van het Nicaragua. Het is ook meteen de beste universiteit van het land. Slechts het universiteitsgedeelte en het centrale plein voor de kathedraal in León zijn enigszins ontwikkeld. Het overgrote deel van de 180.000 inwoners wonen in sloppenwijken buiten het centrum.

Men moet niet denken dat de overheid in het onderwijs investeert. In tegendeel, de overheid investeert niet in infrastructuur en niet in onderwijs! Alle ontwikkeling is te danken aan de lokalen die samen iets opzetten. Zo zou bijvoorbeeld later blijken op Isla de Ometepe, dat toeristen er iets meer voor het internet moeten betalen (4 dollar per dag, met een briefje erbij met excuses voor het hoge bedrag) maar dat van dat geld alle kinderen op het eiland naar school kunnen gaan. Dit is voor hun de enige mogelijkheid om 100% scholing te kunnen krijgen.

Goed, terug naar León. Daar, 's avonds na aankomst lekker gegeten en uitgegaan in de plaatselijk Liquid! (de discotheek van Eindhoven waar Audumla's de gemakkelijke lokalen oppikken...) Jawel die tent heet echt zo! Al gauw komen we erachter wat het verschil van levensstandaard is tussen Nederland en Nicaragua. Wij kwamen daar binnen met dollar biljetten die te groot waren om te wisselen aldaar en hier "slechts" 65 euro waard zijn. 1 liter bier kostte niet meer dan 1 euro en dan zijn de prijzen nog verviervoudigd in de afgelopen vijf

jaar. Uiteraard was ook de rum goed en goedkoop. Een groep van 16 man met een dergelijk uitgavenpatroon wordt dan al snel als elitair beschouwd, terwijl wij niet het idee hadden dat we buitensporig bier aan weghakken waren. Hier zijn we later in de vakantie nog enkele malen mee geconfronteerd.

Na een gezellige avond, waar Oboema twee uur lang met een stijve lul tegen een 26-jarig sletje aan heeft staan dansen, toch maar weer ongedane zaken terug naar het hotel gegaan. De volgende morgen stond sandboarden op het programma. Na een prachtige tocht met busje door de rimboe kwamen we aan bij de voet van de Cerro Negro, een nog actieve vulkaan in de buurt van León. Met de sandboards in de hand hebben we de tocht naar de top verder te voet afgelegd. Prachtige uitzichten waren onze beloning, tezamen met een rotte eier lucht van de zwavel en, jawel, vijf andere Nederlanders op de top... Het blijkt dus dat vooral de Nederlanders de Europeanen zijn die dit gebied ontdekken op dit moment. Wij dachten nog dat we iets origineels hadden...

Tevens is Nederland trouwens op dit moment de grootste investeerder in het land. Hiervoor is de lokale bevolking ons dankbaar, maar de regering toont niet altijd haar dankbaarheid. Nadat Balkie namens Nederland 80 miljoen dollar heeft geschonken / geïnvesteerd, is twee weken later met Nederland de vloer aangeveegd door President Ortega omdat hij vindt dat Nederland het recht niet heeft om zo uit de hoogte doen met dat geld en eerst hun eigen problemen maar eens moet oplossen! Verwijzend naar de problemen tussen Wilders en de moslimgemeenschap in ons land. Alsjeblieft Daniël, we geven graag nog eens!

Goed, met de sandboards hebben we vervolgens de afdaling ingezet. Gelukkig leeft Sjef nog. Die dag teruggereisd naar León. De andere morgen weer vroeg uit de veren, want dit is de dag dat we het schooltje gaan opknappen. Om 9 uur 's ochtends worden opgehaald bij het hotel. Onderweg naar de school stoppen we nog even bij een naschoolse opvang. De mensen hebben er niets, maar ze verkopen er wat souvenirs. De opbrengst wordt in de kinderopvang geïnvesteerd. Eenieder koopt een leuk shirt, vooral met de gedachte dat het geld goed besteed wordt. Vervolgens bij de school aangekomen vallen we van de ene verbazing in de andere. Zijn het niet de kleine klaslokalen waar 45-50 kinderen les krijgen van 1 docent, dan is het wel het feit dat slechts 3 a 4 van hen een schrift en boeken kunnen betalen. Hier werkt de gehele klas uit! Vervolgens valt de chaos met betrekking op het opknapproject ons op. Geen duidelijke taken werden verdeeld, maar ook tegenstrijdige opdrachten werden gegeven. Als alles vanaf begin af aan gestructureerd was geweest hadden we die dag nog veel meer kunnen doen. Ook hier kunnen de Nicaraguanen dus nog veel leren. Uiteindelijk hebben we twee gebouwen met in totaal acht klaslokalen volledig opnieuw geschilderd. De school zag er wat dat betreft weer als nieuw uit, alleen het materiaal wat erin stond was nog bagger. Terugkijkend hadden we misschien daar ook wat in moeten investeren, maar als je alles van tevoren wist...

Goed na een dag hard werken, zag de school er gewoon stukken beter uit, en hebben we dus een gedeelte van het opknappen van het schooltje voor onze rekening genomen. Dit is hopelijk voor de kinderen daar onbewust toch een stimulans om naar school te komen en het serieus te nemen. Want hoe een school eruit ziet is toch van invloed op de opvatting van kinderen over die school. Terugrijdend door de sloppenwijken van León worden we weer op de keiharde feiten gedrukt. Deze mensen leven tussen de golfplaten, jeugd leeft in bendes en stemmen veel op de Sandenistas (De Partij van Ortega, de communisten; het gevreesde teken werd ons meerdere malen getoond door kleine kinderen!), omdat men niet beter weet (gevolg van geen onderwijs) en de communistische gedachte blijkbaar aanspreekt. Goed aangekomen in het hotel keren we weer terug naar onze droomwereld. Toch blijft het beeld van het schooltje nog lang onderdeel van het gesprek. Het heeft indruk gemaakt. Wij zijn allen verheugd in Nederland te studeren en te leven en weten nu nog meer wat dat waard is.

Nog die avond zetten we koers naar Granada, het toeristisch centrum van het land en tevens de oudste stad van Amerika. Het blijkt ook een leuke, gezellige stad met vooral een prachtig centrum te zijn met een evenzo prachtig uitgaansleven. Ons hotel ligt aan het mooie centrale stadsplein. Met uitzicht op dit levendige plein kan hier de komende dagen heerlijk ontbeten worden. Na een avond goed stappen in een backpackers cafe (El Nuit) gaan we de volgende morgen met paard en wagen naar de rand van het nabijgelegen Lago de Nicaragua. We zullen hier met een boot tussen allemaal eilandjes door varen en op één van de eilanden aanleggen om wat te drinken en te eten. Super mooi allemaal! Op deze eilanden hebben de rijken van het land een buitenhuisje.

's avonds weer de bar in, de Audumla Jazz band weet het voor elkaar te krijgen om op de instrumenten van het bandje dat die avond optreedt, het Audumla lied ten gehore te brengen. Rondgaan met de pet achteraf levert welgeteld 0 Cordoba's op... Goed, enkelen van ons is het al enige tijd (lees 5 dagen...) niet gelukt een vrouw te regelen in de kroeg en zij hebben besloten die avond in het hotel te blijven en een massage service te bellen... Die avond zijn er ook nog enkelen van ons een Nederlandse club in geweest, El Club. 's nachts worden nog enkelen van ons naakt uit het hotel zwembad verwijderd wegens geluidsoverlast... Erg raar.

De volgende morgen besluiten zeven van ons met een optionele tour naar de Masaya vulkaan te gaan. Achteraf blijkt een van de mooiste touren te zijn geweest en hebben de lakse flikkers in het hotel spijt dat ze niet zijn mee geweest. We rijden naar de top van een vulkaan en nemen een kijkje in de stoom uitpuffende krater. Prachtige uitzichten vallen ons wederom ten deel. Daarna eten op de mooiste locatie van het land. Een prachtig uitzicht over de Masaya Laguna en in de verre verte (ongeveer 50 km) Granada aan de rand van het grootste zoetwater meer ter wereld, dit alles tijdens een goede lunch. Daarna naar een lokale markt. Erg vieze bende, maar wel indrukwekkend. Vooral Melle hangt de toerist uit met z'n camera. De reis vervolgde naar een der mooiste wijken van de regio. Hier bezoeken we een ambachtelijke (anders hebben ze er overigens niet...) pottenbakkerij alwaar we te zien krijgen hoe het gehele proces in z'n werk gaat en hoe de man des huizes woont met z'n 6 personen tellend gezin. Het is een hokje waar je Tilly nog niet in zou stoppen. Uiteraard kopen we wat potten van de man als souvenirs voor thuis.

Die avond nog een keer goed stappen in El Nido om de andere dag richting Isla de Ometepe te gaan. Een prachtig eiland, met een prachtige vulkaan, alleen met een iets mindere tocht

naar de top van die vulkaan... Die tocht maken we de dag erna, en alle stoere verhalen ten spijt, de meeste hadden liever beneden gebleven. Er moest namelijk even gebikkeld worden om de 850 meter hoogte verschil met gemiddeld stijgingspercentage van 33 procent te overbruggen... Wat werd er gemiepg zeg! Goed toch een leuke dag met wederom prachtige uitzichten. 's middags worden motoren gehuurd om de rest van het eiland te bekijken. De dag ervoor heeft een gids enkelen van ons al het nodige over de natuur uitgelegd, maar ook over de levenswijze van de mensen op het eiland. Er blijkt een crime-rate van 0% te zijn...

Als je er de plaatjes van de laguna's onder aan de vulkaan en het hotel aan de strand erbij optelt is dit eiland een waar paradijs... (Zoals ik al vertelde ook nog eens zelfvoorzienend en tevens in staat 100% scholing te geven). Uiteraard was ook hier zeker nog niet alles zo ontwikkeld als in Nederland, maar de mensen zijn er erg gelukkig. Ze leven in harmonie met de natuur dat wij ook hebben mogen ervaren.

De volgende dag zullen we vetrekken richting surfoord San Juan del Sur. Hier zijn de Amerikaanse invloeden sterker. Het stadje bruist wat meer dan Ometepe en León. Het hotel ligt vlakbij de beach welke is gelegen in een prachtige baai. Op de heuvels eromheen pronken de villa's van rijke Amerikanen. 's middags al worden de eerste surf boards gehuurd.

De morgen begint wat later, waarna we naar een surfbeach iets ten zuiden van San Juan Del Sur zullen gaan en een surf clinic krijgen. De golven zijn hier hoog en de dag is erg

spectaculair. De weg ernaar toe ook, uiteraard geen asfalt. Die avonden daar zijn nog prachtig in een cafe met slechts een overkapping aan het strand wordt de nodige aandacht van vrouwen verkregen. Sluis drinkt er z'n koetje en het dispuutslid klinkt door de straten en over het strand van San Juan del Sur. Minime viert er zijn verjaardag.

Na nog een dag relaxen op strand en een avond goed door stomen met de Baco-train (voor de leken: Rum-cola drinken tot je omvalt) zullen we om 4 uur 's ochtends moe en voldaan naar Managua vertrekken om vanaf daar via Costa Rica en Peru terug naar Amsterdam te vliegen. Maar helaas, de vlucht van Managua naar Costa Rica blijkt gecancelled. De club wordt opgesplitst: zeven man vliegen via Mexico en Parijs, nog eens vijf via Panama en Madrid en de laatste vier extenden de vakantie met een dag in een Aamerikaans resort naast het vliegveld. Hier worden nog de nodige Corona's weggehakt en wordt genoten van de twee voortreffelijke zwembaden. Vervolgens vliegen deze laatste 4 (waaronder ondergetekenden) via Miami (Business Class) en Parijs (AF 747 upperdeck) Business Class terug naar Amsterdam. Wat een ramp...

Deze hele trip is onvergetelijk geworden mede dankzij jullie bijdrage! Wij spreken niet alleen voor onszelf als we zeggen dat we wat jaartjes ouder en wijzer zijn geworden bovendien. Iedereen heeft een onvergetelijke reis gemaakt in een werelddeel wat diepe indrukken op ons allen heeft achtergelaten. Het besef dat wij het zoveel beter hebben dan hen, dat de politieke situatie zo veel beter is in Nederland en dat wij zoveel meer ontwikkeld zijn, is bij ons allen diep binnengedrongen. We hebben veel geleerd.

Vanaf deze plaats willen wij jullie hartelijk danken voor het mede mogelijk maken van deze lering en ervaring, en bovenal was het een geweldig leuke en gezellige vakantie! Wij hebben er voor gezorgd dat ASSF en Audumla een permanente plek hebben gekregen in Nicaragua.

Met vriendelijke groeten,

Sluis en Leon

CC: Audumla-leden